

Arrest

nr. 167 921 van 20 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. WARLOP en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische Arabier te zijn en de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Bagdad. In 2004 kreeg uw vader problemen omwille van zijn werk als poetsman bij de Amerikanen. In 2005 verhuisde u met uw familie naar Damascus in Syrië. In 2008 keerden jullie allen terug naar Bagdad. U woonde sindsdien in de sjiitische wijk Bayaa. U ging er naar school. Omwille van uw soennitische naam werd u door de leerkrachten lastiggevallene. U bent uiteindelijk gestopt met school in het vijfde jaar. In 2012 werd uw vader verbaal lastig gevallen omwille van zijn soennitische godsdienst. Dit gebeurde de voorbije jaren nog enkele keren. In maart 2014 ontplofte een bom in uw wijk. Hierbij werd uw huis en de winkel en auto van uw vader beschadigd. Daarop verhuisde u met uw familie naar uw oom van vaderskant in de soennitische wijk Doura. Omdat u geen werk kon vinden en een leven kon

opbouwen in deze wijk besloot u het land te verlaten. U vertrok op 28 mei 2015 uit Irak en kwam op 7 juli 2015 in België aan. U vroeg op 8 juli 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een werkattest van uw vader, een document van de politie, een attest voor voedselrantsoenen, een geboorteakte van uw broer en een overlijdensakte van het kind van uw broer neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst zijn uw verklaringen aangaande uw problemen omwille van uw soennitische naam en uw godsdienst vaag en incoherent en weinig overtuigend. Zo zegt u dat jullie – u en uw ouders en broers en zussen – zich na uw terugkeer uit Syrië in de sjiitische wijk Bayaa in Bagdad vestigden (CGVS, p. 2 en 3). Sindsdien begonnen uw problemen met sjiitische medeburgers waardoor u steeds moest binnenblijven. U bent zelfs moeten stoppen met school en kon niet gaan werken (CGVS, p. 6). Echter, wanneer u gevraagd wordt waarom uw vader zich in 2008 als soenniet met zijn vrouw en kinderen in een door sectair geweld verdeeld Bagdad net in een sjiitische wijk vestigde – bovendien een andere wijk dan voor uw verhuis naar Syrië – met alle gevolgen van dien, kan u geen verklaring geven (CGVS, p. 9). U wordt dan gewezen op het sectaire geweld van de voorbije jaren en opnieuw gevraagd naar een verklaring voor deze vreemde keuze van uw vader maar verder dan dat uw vader het niet zou geweten hebben dat Bayaa een sjiitische wijk was komt u niet. Dergelijke verklaringen kunnen er maar weinig van overtuigen dat jullie zich in 2008, in een sectair verdeeld Bagdad, in een sjiitische wijk vestigden.

Verder zegt u dat er in juni 2014 een aanslag werd gepleegd in uw wijk. Echter, wanneer gepeild wordt naar de religie van de inwoners in uw wijk, en dus mogelijke slachtoffers van deze bomaanslag die uw huis beschadigde, zegt u plots – hoewel u daarvoor steeds beweerde in een sjiitische wijk te wonen – niet te weten of de inwoners in uw wijk soennieten dan wel sjiieten zijn (CGVS, p. 11). Het feit dat u eerst zegt dat uw wijk sjiitisch is en dan plots uw verklaringen wijzigt en zegt dat u niet weet of de mensen in uw wijk soennieten dan wel sjiieten zijn doet verdere twijfels rijzen met betrekking tot uw bewering daadwerkelijk in een sjiitische wijk te wonen en omwille hiervan te zijn moeten stoppen met school en steeds binnen in huis te hebben moeten blijven.

Ook uw verklaringen over uw problemen op school omwille van uw soennitische naam, waardoor u bent moeten stoppen na het vijfde leerjaar, roepen ernstige vragen op (CGVS, p. 6). U wordt gevraagd wat er bij u thuis dan allemaal besproken is geweest in verband met de beslissing om u te laten stoppen met school omwille van sectaire problemen maar u ontwijkt de vraag en geeft geen concreet antwoord (CGVS, p. 10). Er wordt dan gevraagd op welke manier jullie dit probleem, namelijk dat u omwille van uw naam problemen ondervond die u dwongen te stoppen met school, zouden oplossen – gezien de ernst van de beslissing om daadwerkelijk uw basisscholing meteen stop te zetten – maar u blijft oppervlakkig en kan louter meegeven dat uw vader zag dat u het er moeilijk mee had en dan maar zei dat je mocht stoppen met school (CGVS, p. 10). Dergelijke verklaringen zijn maar weinig doorleefd en kunnen niet overtuigen.

Hoe dan ook, zelfs indien er geloof gehecht wordt aan uw bewering in de sjiitische wijk Bayaa te hebben gewoond, dient opgemerkt te worden dat u geen persoonlijke problemen heeft gekend die kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. Wat betreft de aanslag in juni 2014 waarbij uw huis werd beschadigd zegt u dat het de bedoeling was om zoveel mogelijk mensen te raken in uw – sjiitische – wijk (CGVS, p. 10). Uit informatie blijkt ook dat – de soennitische – Islamitische Staat bomaanslagen pleegt in de wijk Bayaa. Dit door u aangehaalde incident blijkt dan ook een gevolg van veralgemeend geweld en geen persoonlijke visering van u of uw familie.

Verder dient gezegd dat u vervolgens met uw familie verhuisde naar de soennitische wijk Doura in Bagdad waar u nog bijna een jaar woonde tot aan uw vertrek uit Irak (CGVS, p. 3, 11 en 12). U verklaart in deze periode geen problemen meer te hebben gekend (CGVS, p. 11). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u niet naar Irak te kunnen terugkeren omwille van de financiële situatie in uw land (vragenlijst CGVS, vraag 4). Gevraagd op het CGVS waarom u dan uiteindelijk besloot om uw land te verlaten geeft u eveneens mee dat u er geen leven kon uitbouwen en dat er geen school en geen werk was (CGVS, p. 11). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u in een soennitische wijk als Doura geen leven kon uitbouwen geeft u nog enkele incoherente en verwarrende verklaringen over Islamitische Staat en sjiitische milities maar u kan dit allerm minst concretiseren ten aanzien van uw persoon (CGVS, p. 12). Ook wanneer u nog expliciet gevraagd wordt of u persoonlijk iets te maken heeft gehad met Islamitische Staat of sjiitische milities ontwijkt u de vraag en zegt u louter dat u niet kan leven in Bagdad (CGVS, p. 12). U wordt dan nogmaals gevraagd waarom u geen leven zou kunnen uitbouwen in een soennitische wijk als Doura waarop u opnieuw de algemene situatie aanhaalt dat er

geen school en geen werk is (CGVS, p. 12). Wat betreft louter economische motieven dient gezegd dat deze geen verband houden met de vluchtelingenconventie.

U haalt verder nog problemen aan die uw vader had omwille van zijn werk als poetsman voor de Amerikanen waardoor jullie in 2005 naar Syrië verhuisden (CGVS, p. 14). Vooreerst kan erop gewezen worden dat u van het werk van uw vader noch van de problemen die hij had een bewijs neerlegt. U weet evenmin met wie uw vader dan wel problemen had (CGVS, p. 14). Hoe dan ook, wat dit betreft zegt u dat uw vader sinds jullie terugkeer naar Irak in 2008 geen problemen meer heeft gekend met deze onbekenden (CGVS, p. 14). Bovendien haalt u deze problemen op geen enkel moment aan als reden voor uw vlucht uit Irak.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Irak te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, werkattest van uw vader, attest voor voedselrantsoenen, de geboorteakte van uw broer en de overlijdensakte van het kind van uw broer hebben betrekking op uw identiteit en herkomst en die van uw familie uit Bagdad, wat hier niet onmiddellijk betwist wordt. Wat betreft het document van de politie dient gezegd dat de bewijswaarde van een dergelijk handgeschreven document beperkt is, zeker gezien de wijdverspreide corruptie in Irak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met

(zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een eerste middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker benadrukt dat zijn identiteit, herkomst en nationaliteit niet worden betwijfeld, dat hij documenten neerlegde en dat hij werkelijk trachtte zijn aanvraag te expliciteren.

Verzoeker verwijst naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet. Volgens hen stelt het CGVS zich geen vragen over de behoefte “aan ‘effective’ en ‘non temporaire’ bescherming”.

2.1.2. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volgens hem is het verkeerd van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om te stellen dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is. Verzoeker citeert uit algemene informatie omtrent de situatie in Bagdad.

Verzoeker stelt verschillende redenen te hebben om een onmenselijke behandeling te vrezen. Tevens stelt hij duidelijk in de onmogelijkheid te zijn om terug te keren naar Irak en Bagdad.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet werd met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst zijn uw verklaringen aangaande uw problemen omwille van uw soennitische naam en uw godsdienst vaag en incoherent en weinig overtuigend. Zo zegt u dat jullie – u en uw ouders en broers en zussen – zich na uw terugkeer uit Syrië in de sjiitische wijk Bayaa in Bagdad vestigden (CGVS, p. 2 en 3). Sindsdien begonnen uw problemen met sjiitische medeburgers waardoor u steeds moest binnenblijven. U bent zelfs moeten stoppen met school en kon niet gaan werken (CGVS, p. 6). Echter, wanneer u gevraagd wordt waarom uw vader zich in 2008 als soenniet met zijn vrouw en kinderen in een door sectair geweld verdeeld Bagdad net in een sjiitische wijk vestigde – bovendien een andere wijk dan voor uw verhuis naar Syrië – met alle gevolgen van dien, kan u geen verklaring geven (CGVS, p. 9). U wordt dan gewezen op het sectaire geweld van de voorbije jaren en opnieuw gevraagd naar een verklaring voor deze vreemde keuze van uw vader maar verder dan dat uw vader het niet zou geweten hebben dat Bayaa een sjiitische wijk was komt u niet. Dergelijke verklaringen kunnen er maar weinig van overtuigen dat jullie zich in 2008, in een sectair verdeeld Bagdad, in een sjiitische wijk vestigden.

Verder zegt u dat er in juni 2014 een aanslag werd gepleegd in uw wijk. Echter, wanneer gepeild wordt naar de religie van de inwoners in uw wijk, en dus mogelijke slachtoffers van deze bomaanslag die uw huis beschadigde, zegt u plots – hoewel u daarvoor steeds beweerde in een sjiitische wijk te wonen –

niet te weten of de inwoners in uw wijk soennieten dan wel sjiieten zijn (CGVS, p. 11). Het feit dat u eerst zegt dat uw wijk sjiitisch is en dan plots uw verklaringen wijzigt en zegt dat u niet weet of de mensen in uw wijk soennieten dan wel sjiieten zijn doet verdere twijfels rijzen met betrekking tot uw bewering daadwerkelijk in een sjiitische wijk te wonen en omwille hiervan te zijn moeten stoppen met school en steeds binnen in huis te hebben moeten blijven.

Ook uw verklaringen over uw problemen op school omwille van uw soennitische naam, waardoor u bent moeten stoppen na het vijfde leerjaar, roepen ernstige vragen op (CGVS, p. 6). U wordt gevraagd wat er bij u thuis dan allemaal besproken is geweest in verband met de beslissing om u te laten stoppen met school omwille van sectaire problemen maar u ontwijkt de vraag en geeft geen concreet antwoord (CGVS, p. 10). Er wordt dan gevraagd op welke manier jullie dit probleem, namelijk dat u omwille van uw naam problemen ondervond die u dwongen te stoppen met school, zouden oplossen – gezien de ernst van de beslissing om daadwerkelijk uw basisscholing meteen stop te zetten – maar u blijft oppervlakkig en kan louter meegeven dat uw vader zag dat u het er moeilijk mee had en dan maar zei dat je mocht stoppen met school (CGVS, p. 10). Dergelijke verklaringen zijn maar weinig doorleefd en kunnen niet overtuigen.

Hoe dan ook, zelfs indien er geloof gehecht wordt aan uw bewering in de sjiitische wijk Bayaa te hebben gewoond, dient opgemerkt te worden dat u geen persoonlijke problemen heeft gekend die kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. Wat betreft de aanslag in juni 2014 waarbij uw huis werd beschadigd zegt u dat het de bedoeling was om zoveel mogelijk mensen te raken in uw – sjiitische – wijk (CGVS, p. 10). Uit informatie blijkt ook dat – de soennitische – Islamitische Staat bomaanslagen pleegt in de wijk Bayaa. Dit door u aangehaalde incident blijkt dan ook een gevolg van veralgemeend geweld en geen persoonlijke visering van u of uw familie.

Verder dient gezegd dat u vervolgens met uw familie verhuisde naar de soennitische wijk Doura in Bagdad waar u nog bijna een jaar woonde tot aan uw vertrek uit Irak (CGVS, p. 3, 11 en 12). U verklaart in deze periode geen problemen meer te hebben gekend (CGVS, p. 11). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u niet naar Irak te kunnen terugkeren omwille van de financiële situatie in uw land (vragenlijst CGVS, vraag 4). Gevraagd op het CGVS waarom u dan uiteindelijk besloot om uw land te verlaten geeft u eveneens mee dat u er geen leven kon uitbouwen en dat er geen school en geen werk was (CGVS, p. 11). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u in een soennitische wijk als Doura geen leven kon uitbouwen geeft u nog enkele incoherente en verwarrende verklaringen over Islamitische Staat en sjiitische milities maar u kan dit allerm minst concretiseren ten aanzien van uw persoon (CGVS, p. 12). Ook wanneer u nog expliciet gevraagd wordt of u persoonlijk iets te maken heeft gehad met Islamitische Staat of sjiitische milities ontwijkt u de vraag en zegt u louter dat u niet kan leven in Bagdad (CGVS, p. 12). U wordt dan nogmaals gevraagd waarom u geen leven zou kunnen uitbouwen in een soennitische wijk als Doura waarop u opnieuw de algemene situatie aanhaalt dat er geen school en geen werk is (CGVS, p. 12). Wat betreft louter economische motieven dient gezegd dat deze geen verband houden met de vluchtelingenconventie.

U haalt verder nog problemen aan die uw vader had omwille van zijn werk als poetsman voor de Amerikanen waardoor jullie in 2005 naar Syrië verhuisden (CGVS, p. 14). Vooreerst kan erop gewezen worden dat u van het werk van uw vader noch van de problemen die hij had een bewijs neerlegt. U weet evenmin met wie uw vader dan wel problemen had (CGVS, p. 14). Hoe dan ook, wat dit betreft zegt u dat uw vader sinds jullie terugkeer naar Irak in 2008 geen problemen meer heeft gekend met deze onbekenden (CGVS, p. 14). Bovendien haalt u deze problemen op geen enkel moment aan als reden voor uw vlucht uit Irak.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Irak te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, werkattest van uw vader, attest voor voedselrantsoenen, de geboortakte van uw broer en de overlijdensakte van het kind van uw broer hebben betrekking op uw identiteit en herkomst en die van uw familie uit Bagdad, wat hier niet onmiddellijk betwist wordt. Wat

betreft het document van de politie dient gezegd dat de bewijswaarde van een dergelijk handgeschreven document beperkt is, zeker gezien de wijdverspreide corruptie in Irak.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier. Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van zijn verklaringen. Het louter herhalen van enkele van zijn verklaringen volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De enkele stelling dat zijn familie en hijzelf gediscrimineerd en benaderd zijn omwille van hun soenitische godsdienst volstaat dan ook niet om afbreuk te kunnen doen aan de voormelde concrete motieven.

Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij een jonge man is die niet veel heeft gestudeerd, kan hij evenmin overtuigen. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn leeftijd ter verschoning van de gedane vaststellingen, wordt opgemerkt dat verzoeker een volwassen man is, en dit eveneens tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij niet veel gestudeerd heeft, dient te worden opgemerkt dat in het kader van de gestelde vragen tijdens het gehoor geen schoolse kennis is vereist. Van een asielzoeker wordt echter verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij concrete en coherente verklaringen afleggen van de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten. Verzoekers leeftijd en studies doen hier geen afbreuk aan.

Waar verwezen wordt naar verzoekers psychologische toestand en de medische verslagen die aan het verzoekschrift werden toegevoegd, moet worden opgemerkt dat uit geen van deze verslagen blijkt dat verzoeker, ten tijde van het afleggen van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bij machte was om zijn asielrelaas op een concrete en coherentie manier uit de doeken te doen. Deze verslagen dateren bovendien allen van ná de betekening van de bestreden beslissing en maken op geen enkele wijze melding dat verzoeker zou kampen met geheugenproblemen.

De uiteenzetting waaruit blijkt dat verzoeker bij het begin van het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn tas zou zijn kwijtgeraakt met zijn documenten, dat hij samen met de ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen buiten zou zijn gaan zoeken, dat dit niet werd genoteerd in het gehoorverslag, dat hij hierdoor gedurende het verhoor bang was en onrustig en dat hij na het gehoor een klacht heeft ingediend bij de politie, kan evenmin overtuigen. Zoals door verzoeker werd aangegeven vindt dit relaas geen enkele weerslag in het gehoorverslag en wordt hierin zelfs opgetekend dat verzoeker een foto zoekt in zijn tas (stuk 5, gehoorverslag, p.15). Evenmin legt verzoeker het bewijs van zijn klacht bij de politie neer. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoeker door deze gebeurtenis niet bij machte was om concrete en coherente verklaringen af te leggen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie zoals geciteerd in het onderhavige verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1), zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') en aan de aanvullende nota van de verwerende partij (COI Focus, Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad van 31 maart 2016) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werden, namelijk een aanslag op een winkelcentrum op 11 januari 2016 en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven zeer uitzonderlijk. De veiligheids- en inlichtingendiensten voeren in Bagdad regelmatig antiterreuracties door in alle wijken van de stad. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin

burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Uit de voormelde landeninformatie blijkt bovendien dat (1) Oostenrijk geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad en dat asielaanvragen er steeds op individuele basis worden beoordeeld, (2) Zweden van oordeel is dat er geen sprake is van een gewapend conflict in Bagdad zodat personen afkomstig uit Bagdad niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, (3) Hongarije van oordeel is dat de situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn en elke asielaanvraag in Hongarije individueel wordt beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, (4) Duitsland weliswaar subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit de provincie Bagdad, maar dat de Duitse asielinstanties voor asielzoekers afkomstig uit de stad Bagdad een ander beleid hanteren waarbij, hoewel erkend wordt dat er een gewapend conflict is, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus sprake moet zijn van individuele (risico verhogende) factoren, (5) de Finse asielinstanties eind september 2015 beslisten tot een beslissingsstop voor asielzoekers afkomstig uit Irak en (6) Nederland sinds oktober 2014 geen besluiten meer neemt in de asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Anbar, Ninewa, Salaheddin, Ta'mim, Diyala en Babil en de Nederlandse staat hier alleen een uitzondering op maakt als bijzondere individuele omstandigheden overduidelijk tot een toe- of afwijzing van de asielaanvraag leiden.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn. (AA (*Article 15(c)*) *Iraq* CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoeker toont mede gelet op het voorgaande niet aan dat hij vroeger reeds is vervolgd of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Bijgevolg kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF